

[Socialministeren.]

efter kan vise større efterladenhed overfor sygekasseforholdet ud fra den betragtning, at der nok senere ekstraordinært ville blive givet adgang til aldersrente. Dermed har vi i tilstrækkelig grad gjort befolkningen opmærksom på, at dette er ekstraordinært, noget, der er kædet sammen med den festlige begivenhed, som man må sige at grundlovens hundredårsjubelium er.

Det ærede medlem hr. Hans Thyge Jacobsen var også betænkelig ved, at min departementschef var lånt ud. Jeg er glad ved, at vi har embedsmænd i socialministeriet, der også kan anvendes til andre opgaver, men selvfølgelig vil jeg gerne sige til departementschefen, at han skal holde det ærede medlem i ånde i den kommission, der arbejder med disse spørgsmål.

Det ærede medlem hr. Alfred Jensen mente, at jeg burde have taget alimentanterne med. Jeg tror nu, det er mest rimeligt, at de kommer ind under de skønsmæssige afgørelser, som kommunalbestyrelserne træffer, således som det var tilfældet i forslaget af 1945 — på daværende tidspunkt var det ærede medlem jo medlem af regeringen. Jeg har altså holdt akkurat de samme retningslinier i dag som på daværende tidspunkt.

Derefter sagde det ærede medlem hr. Alfred Jensen, at han ikke mente, § 2 var vidtgående nok, og efterlyste en almindelig bestemmelse om dem, der kommer senere. Jeg må henvise til, hvad jeg sagde før, at det må være rigtigst, at overvejelser i denne henseende foregår i det sygekasseudvalg, der beskæftiger sig med disse spørgsmål, og eventuelt vel også i den kommission, der beskæftiger sig med forsikringsspørgsmålene.

Jeg takker som sagt for den velvillige modtagelse, lovforslaget har fået. Jeg havde håbet, at vi kunne have gennemført lovforslaget i dette høje ting uden udvalgsbehandling, og jeg vil også spørge det ærede medlem hr. Hans Thyge Jacobsen, om vi ikke kunne sige, at der gestus, rigsdagen her gerne vil vise, skal vises ud fra de betragtninger, at vi under de pågældende den her foreslåede hjælp.

Hans Thyge Jacobsen: Jeg vil gerne takke den højtærede socialminister for hans udtalelser om, at den adgang til at opnå aldersrente, der her er åbnet for dem, der ikke har den, er en foranstaltning, der ikke kan ventes gentaget. Jeg takker for udtalelsens kategoriske karakter og skal kvittere derfor med at fratage ønsket om en udvalgsbehandling. Det skyldes, som

jeg sagde i mit første indlæg, principielle betænkeligheder, at vi har ytret os, som vi har gjort det i dag. Ikke så meget — jeg kan sige slet ikke — økonomiske betænkeligheder; for jeg er enig med det ærede medlem hr. Svend Jørgensen i, at det jo ikke her drejer sig om tusindvis af medborgere; det gør det ikke, det drejer sig om et ringe antal. Men jeg har ønsket at understrege det principielt betænkelige i, at medborgere, som af uvidenhed, ligegyldighed eller modvilje undlader at opfylde de forpligtelser, de efter landets lov og ret har for at kunne blive alderdomsforsørgede, nu uden videre får adgang til ved visse lejligheder at modtage aldersrente. Det går ikke, thi dermed har vi slået bunden ud af selvedet folkeforsikringssystem, hvorpå vi dog bygger, og hvorpå vi i hvert tilfælde efter vor opfattelse bør bygge videre. Det var det, jeg gerne ville have frem under forhandlingen i dag: at alderdomsforsørgelsen her i landet er blevet et så vældigt område, der griber så stærkt ind i samfundsekonomien — jeg læser i dag i avisen, at nu er man nået op over beløbet 400 mill. kr. til alderdomsforsørgelsen —, at vi må — og dér tror jeg, at det ærede medlem hr. Svend Jørgensen sikkert er enig med mig — se, om vi kan finde former, hvorunder alderdomsforsorgen kan varetages på en ikke alene for de pågældende medborgere, men også for samfundsekonomien tilfredsstillende måde.

Til det ærede medlem hr. Alfred Jensen vil jeg gerne sige, at det undrer mig ikke, at han gerne vil have, at disse regler ikke skulle foranlediges af nogen højtidelighed. De skulle selvfølgelig efter det ærede medlems opfattelse være noget, som gjaldt til daglig. Det er jo agitation, det er jo demagogik! Vil det ærede medlem vise mig et eneste land i hele verden, hvor det er muligt at oppebære en hvilken som helst form for offentlig hjælp i en hvilken som helst udstrækning, uden at det får retsvirkninger? Dér tror jeg det ærede medlem bliver mig svar skyldig. Med hensyn til den teori, at de unge arbejdere, der tager ned til Jugoslavien, skulle være taget derned drevet af nøden og elendigheden herhjemme, må det ærede medlem undskylde mig. Skulle Jugoslavien være et slaraffenland i sammenligning med Danmark? Nej, det går ikke, ærede medlem! Husk nu på, det er Titos Jugoslavien, jeg taler om, jeg har med vilje valgt Titos Jugoslavien og ikke andre steder indenfor lande, som har det ærede medlems store sympati. Nej, ærede medlem, længere mod øst med den argumentation. Her i landet drives ingen af nød og elendighed østpå, det tør